

Рожищенський сирзавод віддав 2,1 мільйона боргів за молоко

Станом на 31 травня цього року новий власник Рожищенського сирзаводу вже сплатив людям за здане на переробку молоко 2,1 мільйона гривень боргів. Зокрема, сільськогосподарським підприємствам виплачено 1,2 мільйона, а господарствам населення — 902 тисячі гривень, повідомляє прес-служба облдержадміністрації. Так, кошти отримали одноосібники у семи сільських радах Рожищенського району та у двох — Маневецького. Крім погашення заборгованості за сировину, новий власник заводу вже розпочав заготівлю молока.

63,8

стільки мільйонів гривень дотації за збереження та утримання молодняка ВРХ уже надійшло в регіони. Про це повідомили у прес-службі Міністерства аграрної політики.

Волинь має достатньо коштів на ремонт доріг

Волинь має достатньо коштів на ремонт комунальних доріг, наголосив голова облдержадміністрації Борис Клімчук на оперативній нараді. Він констатував, що на сьогоднішній день профінансовано травневі платежі за виконані ремонтні роботи з ліквідації ямковості. Волинь у травні кількома траншами отримувала гроші з держбюджету на капітальний ремонт вулиць і доріг комунальної власності. Зокрема, ямковим ремонтом охоплено вже 232,2 тис. кв. м комунальних шляхів, а також 137,9 тис. кв. м державних.

5

Відомості.інфо
№23 (663)

6 - 12 червня 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

Події

Кладовище у Кульчині межує з людськими городами

Невеличке ківерцівське село Кульчин прославалося на цілу Україну через скандал із кладовищем. Звістка про те, що покійників почали хоронити прями́сно на людських приватизованих городах, сколихнула не лише місцеву пресу і телебачення. «Відомості» вирішили вдруге повернутися до цієї резонансної історії та врешті-решт з'ясувати, де насправді має розміститися нове кладовище у Кульчині та хто винен у тому, що небіжчика довелося перепоховати.

Почалося все з того, що 14 квітня на місці, яке ще два роки тому було освячене під новий цвинтар, поховали покійного чоловіка жителя Кульчина Феодосія Ширіної. А вже 17 квітня його тіло перепоховали, перенісши труну на кілька сотень метрів — туди, де кладовище запланувала зробити сільська рада. Інцидент викликав спротив у громаді. Люди, не розуміючи ситуацію до кінця, збунтувалися.

У своєму зверненні до депутата обласної ради Олександра Свириди мешканці Кульчина вказують на підробку та перекручування інформації в документах сільським головам. Так, усім жителям відомо, що на розгляд Жидичинської сільської ради виносилося питання щодо розміщення кладовища. Але у рішенні №29/16 від 24.06.2009 року «Про дозвіл на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для кладовища в селі Кульчин» конкретного місця розташування не зазначено, тому кульчинці вважали, що йдеться про землю, яку ще попередній сільський голова обіцяв віддати під цвинтар. Там селяни і встановили хрест. У тому ж таки рішенні йшлося про площу в один гектар. Але, як з'ясували мешканці, у протоколі громадських слухань, які відбулися 2 грудня 2011 року, зазначається вже чомусь про півгектара площі, а саме кладовище переноситься на кілька сотень метрів від освяченого раніше місця.

Розповідають кульчинці і про порушення екологічних та санітарних вимог, мовляв, згідно з державними санітарними правилами, санітарно-захисна зона від території кладовища до житлових і громадських будівель, зон відпочинку, колективних садів і городів повинна бути не меншою 300 метрів, а в на-

селених пунктах, які користуються шахтними колодязями й іншими джерелами водопостачання, при розташуванні кладовища вище потоку ґрунтових вод розмір санітарно-захисної зони може бути збільшений до 500 метрів.

Виходить, що селяни не зовсім знають, чого хочуть. «Відомості» не стають на захист сільської ради, бо у її роботі теж є проблиди, але те, що вона пропонує, — краще, ніж те, що хочуть люди. Судить самі: якщо слідувати бажанню мешканців Кульчина, то новий цвинтар виникне прямо біля житлового масиву, який тільки починає забудовуватися. Припускаємо, що прихильників такого сусідства серед кульчинців знайдеться мало. З двох лях, як відомо, вибирають менше. Якщо іншого місця для кладовища немає, то нехай воно уже межує з городами, аніж прилягає до жилих будинків.

— Попередній сільський голова розповідав мені, що громада думала над тим, де розмістити нове кладовище, — почав пояснювати Жидичинський сільський голова Олег Данкевич. — Ми підняли документи колишніх сесій, але ніякого рішення не знайшли. Проте знали, що на місці колишнього саду має бути цвинтар, тому ту землю нікому не давали. Коли ми детально почали вивчати ситуацію, то з'ясували, що те місце аж ніяк не підходить для захоронення, бо санітарні межі не витримані.

Вийшло би так, що нове кладовище, як і старе, підходило б упритул до житлових будинків, що на вулиці Садовій, і ні про які 300 метрів санітарної зони і мови не було. Старий цвинтар практично в центрі села — він із усіх боків дотикається до людських помешкань. У нас є один депутат, який каже, що йому не потрібно навіть заходити на кладовище, бо квіти на могилу він може покласти через паркан, який межує з його будинком.

Олег Данкевич сказав, що сільській раді ще у 2009 році стало зрозуміло, що цвинтаря на тому місці, де його хотіла бачити громада, не буде. Довелося шукати альтернативне місце для поховань.

— Ініціативна група оглянула сільську місцевість. Були пропозиції розмістити кладовище на паєх, але тоді б постала проблема будівництва дороги. До того ж власникам паїв треба було б надати рівноцінні земельні ділянки площею більше одного гектара кожна, яких на території Кульчина немає. Головний архітектор області Яків Сенік пропонував облаштувати цвинтар на лісовому масиві, але знову ж таки викорчувати дерева, прокласти дорогу — надто затратно для сільського бюджету. Зупинилися ми практично на тому ж місці, що й хотіла громада, тільки на триста метрів далі, щоб дотриматися санітарної зони від житлового масиву, — розповів сільський

голова.

Чинювач підтвердив, що на обраній ділянці розміщені людські городи, проте, каже, з п'ятьма власниками тих земельних ділянок вдалося домовитись. У сільській раді «Відомостям» показали заяви від власників цих земель, які добровільно відмовилися від земельних ділянок «для суспільних потреб громади під розміщення кладовища» та погодилися на виділення рівноцінних в іншому місці.

Як пояснив сільський голова Олег Данкевич, п'ять ділянок по десять сотих виділено на тій території, де мало бути нове кладовище спочатку. За словами спеціаліста-землепорядника Жидичинської сільради Світлани Ткач, наразі триває оформлення документів міні земельних ділянок.

«Відомості» поцікавилися, чому сільська рада змінила своє рішення, зменшивши площу кладовища наполовину.

— Все знову ж таки впирається в санітарну зону. Якщо ми охопимо цілий гектар, то відстань до житлових будинків уже не буде 300 метрів, — пояснив сільський голова.

— А як стосовно нарікань людей на можливі підтоплення їхніх домівок і городів трупними водами? — цікавившись у голови сільради.

— Про які трупи яди може бути мова? Це ж не масові могили по 30-40 чоловік. В інших селах так само

кладовища роблять біля городів. У санітарних вимогах пишеться, що не можна розміщувати біля житлових будинків, дитячих садочків, шкіл, а також бажано, проте не обов'язково, щоб цвинтар не був біля людських городів, — зауважив сільський голова.

— Ділянки на вулиці Садовій роздавали у 1992 році, відтоді проблем із підтопленням не виникало. Потреби у дренажах не було. Це лише цього року так сталося. До нас приїжджала комісія, яка дійшла висновку, що нічого іншого не залишається, як робити проект відведення води, — взялася пояснювати землепорядник.

Із перепохованням померлого чоловіка Феодосія Ширіної склалася неприємна ситуація, яку, як з'ясували «Відомості», можна було попередити. У день похорону до пана Данкевича зателефонував депутат сільської ради, який працює у церкві помічником священика. Він поцікавився, де все ж таки розташоване нове кладовище. Олег Данкевич каже, що вказав йому на ту територію, про яку неодноразово йшлося на сесіях сільради та на яку готувалися необхідні документи. Однак священик пішов за громадою та під впливом умовлянь кульчинських жіночок поховав покійника там, де був встановлений хрест, мовляв, раз немає документів на нове кладовище, то треба ховати на освяченому місці.

В цьому разі вважаємо, що сільському голові таки варто було особисто приїхати на похорон і ще раз пояснити громаді, де має бути цвинтар.

Однак через два дні після поховання було прийняте рішення перепоховати померлого. Ритуал був здійснений за всіма церковними канонами. Тому, як каже Олег Данкевич, наружи над могилою не було. Такий прикрий інцидент послужив громаді уроком — тепер навряд чи хтось наважиться повторити історію Феодосія Ширіної.

Наразі у Жидичинській сільській раді чекають висновків від усіх перевіряльників. Якщо зауважень не буде, то кладовище загородять бетонним парканом, прокладуть дорогу. На це у сільському бюджеті вже є запланованих 45 тисяч гривень.

Ірина КОСТЮК

На реконструкцію вулиці Сенаторки Левчанівської витратять 300 тисяч гривень

Зважаючи на те, що зима добряче «з'їла» дороги, нині на автошляхах міста киплять ремонтні роботи. Всього в Луцьку на їх поточний і капітальний ремонт збираються витратити близько 26 мільйонів гривень. При цьому, за словами міського голови Миколи Романюка, першочергово ремонтуватимуть основні та з інтенсивним автомобільним рухом дороги. Так, уже пройшов капремонт на вулиці Винниченка, не припиняються роботи й на проспекті Перемоги. Раптом узялися реконструювати і невеличку вулицю Сенаторки Левчанівської. Більше того, тут не просто лагають дірки, а повністю міняють старе

дорожнє покриття на бруківку. Чи є у цьому логіка, ми й намагалися з'ясувати.

Коли на Сенаторки Левчанівської почали «здирати» асфальт, здивуванню не було меж. Звісно, вулиця не могла похизуватись ідеальним дорожнім покриттям, але й до найгірших точно не належала. Тим паче дивно це виглядало на фоні того, що вулиці з інтенсивнішим рухом лишилися поза увагою, а на деяких центральних полатали лише найбільші ями, лишивши невеликі, але глибокі до краєвих частин. Мовляв, на все одразу грошей не стане. А тут на тоб! Взяти й практично викинули асфальт.

— Цю вулицю в список тих, які потребують реконструкції, було включено в січні цього року. Безумовно, вона потребувала капітального ремонту, оскільки не бачила навіть поточного щонайменше п'ять років, — так вважає заступник начальника департаменту житлово-комунального господарства Луцька Микола Осіук.

Чинювач повідомив нам, що саме планують зробити на Сенаторки Левчанівської.

— Там кластимуть таку ж бруківку, як і на іншій частині цієї вулиці.

Оскільки це все-таки історичний центр, було вирішено, що у цьому є доцільність. Саме тому й зняли старе дорожнє покриття, готуємо основу під бруківку. Також вивіряємо там старі гранітні бордюри та покладаємо їх по-новому, — розповідає Микола Петрович. — Ремонтні роботи здійснюють ДП «Луцькавтодор-сервіс» і ТзОВ «Луцька ДПМК» за рахунок коштів із субвенції з обласного бюджету. Загалом оновлення «потягне» приблизно на 300 тисяч гривень.

Звісно, така сума не виглядає колосальною порівняно з майже трьома мільйонами, що необхідні на капремонт проспекту Перемоги, та більше як одним мільйоном, що «закатали» у вулицю Винниченка. Та чи доцільно саме цього року вкладати гроші в бруківку на вулиці, де не було особливих проблем із дорогою, коли інші надалі рясніють ямами?

Друге запитання: чи витримає бруківку транспортний потік? Адже вулицю відкрито для проїзду до Центрального ринку. Щоправда, в департаменті ЖКГ переконують, що навантаження бруківка витримає, бо ж та, що на іншій частині вулиці, лежить уже 10 років і все гаразд. Звісно, хотілося б у це вірити.

Ольга УРИНА

Боротьба за землю завершилася криміналом

Майже 22 тисячі гривень матеріальної та моральної шкоди доведеться сплатити лучанину за те, що побив сусіда. Як повідомили у прес-службі прокуратури міста, Луцький міськрайонний суд визнав чоловіка винним у завданні умисного тяжкого тілесного ушкодження (злочину, передбаченого ч. 1 ст. 121 КК України) та призначив йому покарання у вигляді п'яти років позбавлення волі.

Як повідомив прокурор прокуратури міста Луцька Дмитро Чубко, на підставі ст. 75 ККУ суд звільнив чоловіка від відбуття призначеного покарання за умови, що той упродовж іспитового строку тривалістю три роки не вчинить нового злочину.

Конфлікт на побутовому ґрунті виник між сусідами осіннього ранку перед приїздом виконавчої служби, яка мала знести самочинне будівництво на подвір'ї. Через це майно суперечки не втихають майже десять років.

У результаті чергової лайки між чоловіками, яка призвела до бійки, один із них опинився на лікарняному ліжку. 32-річний підприємець спочатку шарпав свого сусіда, тоді намагався перекинути

його через металеву сітку, потім ударом руки пошкодив йому ліве око. Згідно з висновками експертів, потерпілий втратив працездатність на 35%.

Судова тяганина стосовно розподілу землі триває досі, справа перебуває у Вищому спеціалізованому суді України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Прокурори радять усі земельні спори вирішувати в межах правового поля без застосування фізичного насилля.